

Triomf (momentani) del Govern

«L'aval del CGE a les fiances abona el terreny perquè el Tribunal de Comptes aprofundeixi en la seva politització si les rebutja»

El decret que habilita el fons complementari de riscos, pensat per avalar les fiances (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222143/com-funciona-fons-fiances-tribunal-de-comptes>) dels 34 alts càrrecs encausats al Tribunal de Comptes per l'acció exterior catalana, és una petita obra d'orfebreria. També ha estat el primer encàrrec de calat polític que va rebre Jaume Giró des que va aterrar a la conselleria d'Economia. Giró, un dirigent que tot i venir del món de les finances -i, abans, del periodisme- coneix els codis de la política millor que bona part dels seus companys del consell executiu, va moure's discretament entre bambolines per aconseguir que el decret fos convalidat al Parlament. El va explicar abans de fer-se públic a Salvador Illa, cap de files del PSC, i també es va posar en contacte amb la Moncloa. Si el Consell de Garanties Estatutàries (CGE) no tombava el fons, el PSC es quedava sense marge per votar-hi en contra, i el govern espanyol veia invalidada la possibilitat d'anar al Tribunal Constitucional.

Després d'una deliberació llarga, el CGE ha acabat avalant el mecanisme (<https://www.naciodigital.cat/noticia/223001/consell-garanties-estatutaries-avala-fons-govern-fiances-tribunal-de-comptes>) per pagar les fiances. Ho ha fet per unanimitat, però també amb recomanacions. La principal, que el paper de l'Institut Català de Finances (ICF) com a avalador sigui el més limitat possible en el temps. El rol de l'organisme públic, tensionat (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222842/debat-fiances-tribunal-de-comptes-dimissions-institut-catala-finances>) aquests dies com ha passat sempre en qualsevol estrat de l'administració des que va arrencar la judicialització del procés, és a la diana del Tribunal de Comptes i també de la Fiscalia, sempre atenta a les denúncies que arriben de Ciutadans quan és la Generalitat o el Parlament qui impulsa determinades mesures. L'òrgan estatal, a banda, ha demanat un informe a l'Advocacia de l'Estat (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222924/tribunal-comptes-informe-advocacia-estat-avals-generalitat-accio-exterior>), que és una manera d'obligar el govern espanyol a mullar-se.

Amb l'aval jurídic del Consell de Garanties, si el Tribunal de Comptes acaba tombant les fiances entregades amb la garantia de l'ICF acabarà aprofundint en la seva politització. El Govern ha mogut els ressorts adequats per jugar la partida davant l'òrgan fiscalitzador -sense poder evitar el debat intern i el primer pols entre socis de la legislatura (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222737/primera-topada-aragones-giro-aval-encausats-tribunal-de-comptes>) -, però sap que té les mans lligades en el curt termini. Si l'òrgan fiscalitzador estatal rebutja les fiances entregades la setmana passada, els encausats hauran d'aportar patrimoni personal perquè la Caixa de Solidaritat no disposa de prou recursos per fer-hi front. Una situació que hauria de fer reflexionar la cúpula independentista: si ha d'existir solidaritat econòmica, qui s'ha encarregat últimament de captar recursos?

Tant el dictamen del CGE com l'abstenció del PSC són bones notícies, encara que siguin momentànies, per al Govern. L'aval del Consell de Garanties els permet deixar en evidència les entitats financeres catalanes i estatals -més preocupades pel cost reputacional que no pas pels efectes jurídics o econòmics de col·laborar amb el fons complementari de riscos-, i potser serveix per amorosir algun banc estranger, amb qui la Generalitat ja hi està en contacte. Un dels encausats de primer nivell, la setmana passada, es queixava amargament de la situació: "D'operacions com aquestes en fan desenes i desenes cada dia. És obvi que no és una qüestió econòmica". El Govern ha tornat a tastar com el poder financer li ha girat l'esquena, com va passar la tardor del 2017 i, abans, en la campanya del 2015, quan les entitats van moure fitxa per amenaçar obertament sobre les conseqüències de la independència.

El vot del PSC és, segurament, el primer gest de conciliació entre l'executiu i els socialistes d'aquesta legislatura. L'aterratge dels nous ministres a la Moncloa, amb l'enduriment parcial del discurs sobre Catalunya (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222608/ministra-politica-territorial-independentistes-haurien-haver-apres-llico>) , i la negativa de Pere Aragonès a acudir a la conferència de presidents d'aquest dissabte -complexa d'explicar al gran públic-, han emboirat l'arrencada de la nova etapa, que presumptament està marcada pel diàleg. Un posicionament contrari del PSC no només hauria tacat la reunió de la comissió bilateral (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222546/comissio-bilateral-generalitat-moncloa-madrid-2-agost>) de dilluns vinent, sinó també la taula de diàleg de la tercera setmana de setembre. El Tribunal de Comptes, això sí, acabarà tenint l'última paraula.